

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.8

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№41
(242),
21 – 28
ЖОВТНЯ
2010 р.

Четверговий випуск

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Тимошенко 2.0 тестова версія

Юлія Тимошенко нарешті отямилась від травми поразки на виборах президента. Депресивні настрої знов замінили палкі запевнення у майбутній перемозі. Поствиборча прем'єра оптимізму від Тимошенко пройшла на 10 з'їзді партії "Батьківщина", який за традицією відбувався в ангарі Міжнародного виставкового центру. Втім, тепер настрої у залі був вже дещо інший. Майже п'ять років партійні зібрання під головуванням Юлії Тимошенко пахли владою, в залі та промовах панували жадібність та конкуренція у боротьбі за державними потоками.

Чернігівського осередку "Батьківщини". Була відсутня навіть "альтер-его" Тимошенко Наталія Королевська, яка мала бути делегатом від Луганської області. Це викликало зовсім погані думки про перспективи БЮТ.

Коли в ході з'їзду Тимошенко взялася перераховувати своїх політичних партнерів, вона не згадала про Українську соціал-демократичну партію зятя голови Верховного суду Євгена Корнійчука. Схоже, вже навіть Тимошенко зрозуміла, що на місцевих виборах УСДП діє синхронно з регіоналами.

Натомість до своїх партнерів Тимошенко віднесла "Реформи і порядок", "Народну самооборону", Народний рух, а також партію "Європейський вибір", якої не існує в природі - з такою назвою була фракція в четвертому скликанні Верховної Ради, яку створив якраз... Микола Азаров.

РОБОТА НАД ЧУЖИМИ ПОМИЛКАМИ

Традиційно центральним "номером" з'їзду став виступ лідера. Своє звернення Тимошенко присвятила поясненню причин, чому вони сьогодні проводять з'їзд переможених, а не урочисте зібрання з нагоди 200 днів президентства Тимошенко.

Відповідь на питання про нинішнє невтішне становище Тимошенко закликала шукати в 2005 році, коли внаслідок "корупційного скандалу" вона втратила посаду прем'єра.

- Першопричина - це 2005 рік, звільнення нашої команди з влади.

Тоді все пішло не так, як планувалося після достойних виборів президента...

Якщо виходити з логіки Тимошенко, то виною всьому - її протистояння з Петром Порошенком. Що, втім, зараз не заважало "5 каналу" транслювати цей виступ Тимошенко в годинному прямому ефірі.

Згадала вона і про свій шлях до другого прем'єрства.

- ...В 2007 році ніяк не могли заспокоїтися, щоб була демократична коаліція, - пригадала Тимошенко інтриги Банкової. - Відповідальність за сьогоднішній день лежить на тих, хто не хотів єдності, консолідації та руху вперед.

Але свою частину провини Тимошенко також визнала. Це, звичайно, не були слова Ющенка, який на аналогічному з'їзді "Нашої України" публічно оголосив про свою поразку.

- Ми не маємо права знімати з себе відповідальність, виблювати нашу діяльність, - запропонувала Тимошенко.

Першою помилкою Тимошенко назвала те, що вона ще раз почала робити коаліцію з Ющенком.

- У 2005 році після відставки демократичного уряду (...) можливо, нам не треба було довіряти цим ненадійним партнерам, а чесно працювати в опозиції.

Але тоді Тимошенко так не думала, вона щосили прагнула влади, і тому довелося "приймати подвійні стандарти, які пропонували партнери по коаліції".

(Продовження на 2 с.)

Вони пішли іншим шляхом

Марш УПА на Покрову відбувся, хоч і «вкорочений», заборонений судом та не через перекритий міліцією майдан

Усе як завжди, тільки гірше. Цього року Окружний адмінсуд Києва знову заборонив проведення на Покрову Маршу УПА, але не лише на майдані Незалежності, а й на Хрещатику та Європейській площі, куди націоналісти збиралися піти, якщо заборонять Майдан. Як завжди, паралельно із заявою націонал-патріотів свою заяву на акції в центрі столиці подали комуністи, а суд пізно ввечері, аби не було часу опротестувати, заборонив масові виступи 14 жовтня рррр, «щоб чогось не сталося».

Та, як виявилось, Хрещатик - не єдина вулиця в країні, де очікувано ушанувати Українську повстанську армію встромяли палиці в колеса. У ніч із 13 на 14 жовтня правоохоронці «у брутальний спосіб» закрили учасників Маршу за визнання УПА, які їхали до Києва з інших областей. Про це повідомили у ВО «Свобода». За інформацією «свободівців», в Івано-Франківську, Хмельницькому, Чернівцях, Полтаві та Олександрії Кіровоградської області міліціонери висаджували з автобусів правих політичних активістів, які прямували до Києва, погрожували водіям позбавленням ліцензії на право перевезення, якщо вони їхатимуть до столиці. Таким чином, сотні українців не прибули на традиційне святкування Покрови Пресвятої Богородиці та марш за визнання УПА в Києві.

Тим часом прес-служба Народного руху України заявляла, що міліціанти не дають змонтувати сцену на Софійській площі, потрібну для мітингу «Оборонимо мову! Врятуємо країну!» Пізніше київська міліція заперечила це. «Там ніхто нікого не блокує. Якщо дозвільні документи в порядку - нема проблем», - зазначив заступник голови прес-служби ГУ МВС у Києві Володимир Дмитренко.

Незважаючи ні на що, Марш УПА відбудеться, заявив голова Київської міської організації ВО «Свобода» Андрій Ілленко: «Спроби українців перешкодити українцям вшанувати наших героїв є нік-

чемними та приреченими на поразку».

Уже зранку міліція оточила центр майдану Незалежності та підходи від бічних вулиць залізними щитами й турнікетами. Кордон правоохоронців нікого не впускав навіть у деякі підземні переходи. Хоча заборона стосувалася тільки політичних сил, звичайні громадяни також цілий день були обмежені в пересуванні. Щоправда, «заборонену» Європейську площу не перекрили.

Удень міліція затримала на майдані Незалежності чотирьох мітингувальників «політичної сили лівого спрямування», які відмовилися виконувати рішення суду про заборону проведення масових акцій 14 жовтня. «Наразі щодо затриманих триває попередня перевірка», - повідомив департамент громадських зв'язків ГУ МВС.

О 16-й годині, коли мав починатися Марш УПА, комуністи із соціалістами в центрі міста треба було шукати. Пізніше почалося віче біля пам'ятника Шевченку, на яке зібралось близько чотирьох тисяч людей. Із сходів до постаменту до загалу звернулися Левко Лук'яненко, Андрій Ілленко, Олег Тягнибок. Вони озвучили два головні послання: «Україна знаходиться в режимі «внутрішньої окупації» російських націоналістів, політика яких, якщо не чинити опір, може загрожувати зникненням не лише держави Україна, а й української нації як такої. І щоб запобігти цьому, націоналісти повинні перемогти на виборах до місцевих органів влади. З цього має початися «переможний похід на Київ».

Сцену на Софійській площі таки вдалося спорудити, і після віче учасники Маршу УПА перейшли туди, аби взяти участь в акції НКЗУ на захист української мови.

P.S. У Львові ветерани УПА та їх прихильники марширували без перешкод.

Олег СИГУР
umoloda.kiev.ua

Тимошенко 2.0 тестова версія

№41 (242), четвер,
21 – 28 жовтня 2010 р.

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ
НОВИНИ 2

Передплатний індекс – 96202, передплатна ціна на один місяць – 5,68 грн.; на три місяці – 17,04 грн.; на шість місяців – 34,08 грн.; на рік – 68,16 грн.
Свідоцтво про державну реєстрацію: серія КВ № 10670 від 25.11.2005 р.

Засновник і видавець –
Агентство інформації та реклами

вул. Володимира Великого, 18,
Львів, 79053

тел. факс: 297 60 97,
e-mail: dr_novynu@ukr.net

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікують. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець. Передрук матеріалів – при обов'язковому посиланні на видання.

Друк: «Видавничий дім
«Молода Галичина»
(м. Львів, вул. Угорська, 14).
Номер підписано до друку о 21.30.
Зам. № 1126. Наклад: 30000 прим.

Головний редактор – Олександр Корещ, заступники головного редактора – Олег Пендерецький, Христина Карась, технічний редактор – Богдан Богач, дизайн – Христина Хоростіль, консультанти – Назар Зазай, Роман Старший. Філії (кореспондентські пункти): м. Київ – Оксана Клименко, м. Івано-Франківськ – Єльвіра Блінцова, м. Тернопіль – Галина Михайлова, м. Луцьк – Олександра Бігун, м. Рівне – Григорій Кремінь, м. Житомир – Павло Письменний, м. Чернівці – Костянтин Журавчак. Адміністрація: директор – Олена Сахарук, головний менеджер – Віталіна Пенягіна. Кадри: Емма Поздєєва. Реклама: Христина Карась тел.: 242 54 80, факс: 297 60 97, моб.: 8 097 649 88 70. Технічна підтримка редакції: Олександр Ренн (НВКФ «Техноекс»). Юридичне обслуговування: Віталій Рущак.

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

Це зізнання Тимошенко викликало перші бурхливі оплески.

Наступна помилка, яку визнала Тимошенко – це призначення негідних соратників на посади. Причому визнала це так заплутано, що виходило – єдина провина її людей в тому, що вони піддалися спокусі з боку звабників-корупціонерів.

Ми зобов'язані визнати, що кадрова політика нашої команди була недостатньо сильною, щоб ми могли в кожному селі, районі, області і уряді запропонувати той рівень позитивної роботи, який був би протиположним нечесності і дискредитації, які пропонувалися нашій команді, коли ми перебували при владі.

Але далі Тимошенко визнала найголовніше:

В рядах нашої партії опинилися люди, для яких партія стала способом досягнення дріб'язкових матеріальних інтересів.

Жодної персональної самокритики від Тимошенко не пролунало. Так само і прізвищ, хто ці пристосуванці, які "втемну" використали досвідчену лідерку БЮТ.

МРІЇ 3 iPad'ом

Виступаючи перед делегатами Юлія Тимошенко непримітно тримала перед собою iPad. Як розповідають її однопартиїці, цей гаджет став справжнім лихом для працівників штабу БЮТ: тепер Тимошенко весь час передивляється новини в режимі онлайн і не дає розслабитися прес-службі.

Є у новій забави Юлії Тимошенко і свій "одяг" – чохол від Hermes. Правда, на з'їзд лідер Батьківщини прийшла з iPad'ом, укомплектованим стандартним чорним "костюмом".

Уміло керуючи сенсорним екраном, Тимошенко презентувала делегатам одну зі своїх нових-старих прогресивних ідей – інтернет-сайт "Україна третього тисячоліття", на якому люди, за задумом БЮТ, мають обговорювати їх законодавчі ініціативи.

Це вже друга спроба Тимошенко скористатися інтернетом у політичних цілях. У 2007 році БЮТ презентував сайт "Ідеальна країна", де був викладений, а потім зник повний текст "Українського прориву".

Тепер – "Україна третього тисячоліття", де обцяють оприлюднювати всі законодавчі ініціативи, які необхідно приймати ще цьому парламенту. А вибори до наступної Верховної Ради мають стати справжнім "джихадом" партії "Батьківщина".

Вибори до місцевих рад врятувати вже неможливо. Це не вибори! Це звична для президента України гра в наперстки. Якщо все залишиться на тому ж рівні як сьогодні, ми як політична команда, як опозиція, не визнаємо ці вибори, – оголосила Тимошенко.

А от наступні парламентські вибори – це те, до чого ми мусимо готуватися. А до речі, коли будуть вибори до парламенту?

Зал не очікував питання зі сцени. Делегати розгублено дивились один на одного, а потім почали сміятися з відсутності відповіді.

Так, – сміялась разом з ними Тимошенко, – при цій владі навіть незрозуміло, коли вибори президента та парламенту. Дивіться, якщо ми живемо по Конституції 2004 року, то вибори – у 2012 році. Але ж президент України доводить нам, що ми живемо за Конституцією 1996 року. І тому парламентські вибори мають відбутися 27 березня 2011 року!

В будь-якому випадку, Тимошенко наказала делегатам після наступних парламентських виборів готуватися до усунення Януковича.

Зараз я скажу речі, які трошечки будуть видаватися оптимістичними, але лише сьогодні..., – зал притих, прислуховуючись до мрій Тимошенко.

На парламентських виборах, коли б вони не відбулися, – запевняла Тимошенко, – ми мусимо ставити завдання зібрати 300 голосів! Це нам дасть можливість проголосувати нову Конституцію, нові закони і подолати всі вето цієї групи при владі.

І треба визнати, оптимізму лідера в цей день кінця не було.

Нам потрібно навіть мати більше 300 голосів! Щоб достроково припинити повноваження президента!

Зал аплодував. Аплодував так, як хлопають в долоні маленькому хлопчику, що мріє стати космонавтом, але говорить про це як справжня дитина: відверто та щиро вірячи.

Але виступ Тимошенко конспектували не всі. "Сердце колотилось так, що аж в виски отдавало!" – читав в цей час депутат Сергій Власенко на своєму iPad. Поки лідер БЮТ розповідала про швидке відсторонення Януковича від влади, Власенко занурився на своєму гаджеті в... "Шпигунський роман" Бориса Акуніна. Як раз дійшов до сьомої глави – "Почки-листочки".

Тим часом партійне зібрання дійшло до урочистої частини. Навіть якщо це з'їзд переможених, відмовитися від фанфар було складно. Декільком новим членам "Батьківщини" вручили партійні квитки прямо на сцені.

Тимошенко повідомила, що, попри перехід в опозицію, за останній рік до них приєдналося 37 тисяч нових членів. Вона не уточнила, що зараз проходять місцеві вибори, на яких можуть балотуватися лише члени партії – і саме це може бути причиною черги в "Батьківщину"...

Харизми Тимошенко вистачило на те, щоб в кінці з'їзду атмосфера в залі покращилася до такого рівня, коли починало здаватися, що це зібрання партії новообраної влади.

Особливо це стало відчутно, коли вийшов на трибуну лідер фракції БЮТ Іван Кириленко. Останній рік він був "на карантині" – йому забороняли виступати в пресі після того, як Кириленко написав до США листа на підтримку Павла Лазаренка.

На з'їзді Кириленко виявив неабияку лояльність. Його лестощі на адресу Юлії Тимошенко не перевершили нічого.

Без лідера, без особистості, без харизми все це витягнути неможливо! Я не уявляю Польщу без Леха Валенси, а Чехію – без Вацлава Гавела. Так само я не уявляю Україну без нашого лідера! – Кириленку не довелося лізти за компліментом в кишеню. – Юлія Володимирівна опікує нами уже декілька десятиліть, а сьогодні вона потребує нашої підтримки...

Тимошенко погоджуючись хитала головою. За голівдуським сценарієм, в цей час у неї в очах мали стояти сльози. Але Кириленко не зупинявся.

І в кінці кінців, я вже говорив: буває так, що є особистості – немає культу, або є культу без особистості. А в нас є особистість..., – депутат взяв паузу, – а культ ми ще не виволопили. Культ ТАКОЇ особистості! Тож підтримаємо Юлію Володимирівну...

Зал вибухнув оваціями. Делегати так не аплодували навіть самій Тимошенко.

Після закриття з'їзду за лаштунками Тимошенко чекала традиційна атмосфера – декілька шанувальниць, які тут же повисли в неї на шиї та не відпустили, поки вона з ними не сфотографується і не розцілується. Якийсь чоловік протягнув для автографа... свій паспорт. Тимошенко тут же освятила сторінку "місце проживання" непередбаченим законом надписом "з любов'ю".

ПРАЙМЕРІЗ ЮЛІЇ ТИМОШЕНКО

Крім підвищення бойового духу соратників, ще однією метою проведення з'їзду "Батьківщини" було внесення змін до статуту.

По-перше, тепер поряд з нині існуючими сільськими, районними чи обласними осередками партії запроваджено окружні партійні організації, які мають повторювати архітектуру виборів, починаючи з сільради і закінчуючи Верховною Радою.

Це начебто має покращити ефективність виборчих кампаній. Але водночас тепер кожна територія отримує по два начальника замість одного.

Цікавіша друга новація – в "Батьківщині" запроваджено праймеріз. Тобто будь-які кандидати чи то в депутати, чи то в мери перед висуненням мають пройти через процедуру внутрішньопартійного голосування.

Беріть відповідальність на себе, – запропонувала Тимошенко. – Я даю вам повне право висувати своїх кандидатів. Достатньо нам терпіти людей, які по суті наносять шкоду нашим рейтингам та довірі!

Поставити такий експеримент на собі згодна і сама Тимошенко.

Коли потрібно буде обирати лідера партії, то я перша, хто піде на чесні, прозорі, конкурентні вибори. Праймеріз стане основою, в тому числі виборів лідера партії, – пообіцяла вона.

Коли з'їзд закінчився, Українська правда спробувала дізнатися в Тимошенко, кого вона бачить своїм головним конкурентом

Навіть уявити не можу! – чесно зізналася Тимошенко. – Я хочу, щоб підросла талановита молодь, щоб партія жила сотні років...

Щоправда, буквально через півгодини, коли після закриття з'їзду Тимошенко давала прес-конференцію, в неї народилася відповідь на питання про можливих конкурентів у боротьбі за крісло лідера.

Я ще років 20 можу на будь-які праймеріз ходити і нічого не боятися, – окреслила Тимошенко горизонт своєї політичної діяльності 2030 роком.

Під кінець прес-конференції приміщення Виставкового центру спорожніло. На стільцях залишилися плакати "Юлія" та "Борітеся – поборете". Працівники штабу розбирали сцену...

Тут до будівлі під'їхало декілька машин. З однієї з них вибігла... Наталія Королевська, якої не було на з'їзді.

Виявилось, депутат прибула одразу з аеропорту – зранку Королевська ще була в Москві, на святкуванні дня народження свого брата Костянтина Королевського, який нещодавно отримав посаду заступника міністра регіонального розвитку в уряді Володимира Путіна.

Не відволікаючись на журналістів, Королевська одразу спитала: "Де Юлія?!". Їй вказали на другий поверх. Королевська поспішила туди засвідчити свою благонадійність. Але Тимошенко була зайнята – давала інтерв'ю. Прочекавши годину, депутат нерештливо змогла підійти до свого лідера та щось пошепки їй пояснити...

Як давні подружки, вони спустились сходами під ручку. Підтримуючи один одну, вони на 15-сантиметрових підборах, зі сміхом і жартами, ішли до виходу. Але тут пролунало питання, яке дещо змінило поведінку лідера БЮТ.

Юлія Володимирівна, звідки беруться ці чутки, що нібито Королевська збирається залишити БЮТ?

"Подруги" зупинились. Тимошенко майже непомітно відійшла від Королевської і, нібито говорячи: "А спитайтеся в неї самі".

Це все неправда, – відповіла, посерйознішавши, Королевська. – Ви ж самі кажете, що це чутки. Я ось тут, в БЮТ...

Юлія Тимошенко, – звернулись до лідера журналісти, – а саму Наталю Королевську ви визнаєте конкуренткою на праймерізі?

Та ну що ви! У нас велика політична дружба..., – відхрестилася Тимошенко.

Її слова зливалися зі сміхом самої Королевської. Яка, за даними "Української правди", уже декілька років не шкодує ресурсів на створення іміджу "альтернативної Юлії Тимошенко".

Мустафа Найем,
Сергій Лещенко
pravda.com.ua

жертви УПА невинними?

На війні гинуть не лише вояки, не лише працівники військових заводів та транспортних комунікацій і не лише представники адміністрації ворогуючих сторін. На війні завжди гинуть цивільні. Жінки, діти, старі. Якою б не була та війна. Навіть найсправедливіша. Навіть високотехнологічна.

Навіть не "гаряча", а "холодна" - бо ж діє славетний принцип "гармати замість масла". І замість ліків для пенсіонерів, і машин "швидкої допомоги" також...

Але жертви серед цивільного населення бувають різними. Є суто випадкові. Є передбачувано-неминучі (під час, скажімо, облоги чи штурму міст). А є навмисно (і зловмисно) заплановані на знищення. Чи вбиті під гарячу руку. Чи просто знічев'я. Або для солдатської розваги.

В такому разі прийнято говорити про невинні жертви, про воєнні злочини, зрештою, про геноцид, коли число таких жертв та характер їхньої загибелі засвідчують чийсь намір знищити її чи інші нації, етнос, релігійну групу чи їхні вагомі частини.

Війна є війна. Проте й у війні є свої правила, й одне з них - мінімізація числа випадкових та невинних жертв серед цивільного населення.

Ясна річ, армії тоталітарних держав ці правила порушують - і їм для цього навіть не потрібні урядові директиви. Скажімо, при входженні німецьких військ у Київ у вересні 1941 року якійсь майор Вермахту (не СС!) наказав своїм солдатам розстріляти два невеличких циганських табори, які стояли на тодішній міській околиці. Наказ був виконаний - знищили всіх. Ці цигани, вони ж ромі, стали першими жертвами Бабиного Яру...

Що ж, 6-та армія, якою командував несамовитий нацист генерал-фельдмаршал фон Райхенау, була вихована належним чином, - а відтак волею Провидіння саме їй судилося дійти до Сталінграда і залишитися там (сам Райхенау ще за рік до того помер від інсульту).

Ну, а як поводитися у 1944-45 роках у Східній Пруссії червоні війська під командуванням нашого землячка, блискучого молодого полководця, але одного з найбільших воєнних злочинців ХХ століття Івана Черняховського, - про це навіть читати страшно.

Куди там Освенцимам та Майданекам - адже там злочини чинила добірна арійська потлоха та її добровільні помічники з числа росіян, українців, поляків. А у Східній Пруссії нелюдами показали себе десятками, якщо не сотні тисяч звичайнісіньких червоноармійців та командирів різних рангів, зайвий раз засвідчивши: армії тоталітарних режимів не несуть свободи і справедливості.

Порушують правила ведення війни, трапляється, й армії демократичних держав - але ж лейтенант Келлі постав перед судом за вбивство мирних жителів Сонгмі й був засуджений, а хто чув про бодай один публічний процес над радянським офіцером, котрий нищив афганські поселення?

Ці попередні зауваження потрібні для того, щоб дати відповідь на запитання, яке так і наважилася навіть поставити попередня влада. Ну, а нинішня ця відповідь знає від народження.

То чи були жертви УПА невинними, іншими словами, чи були українські революційні націоналісти злочинцями?

Одразу винесемо "за дужки" як окрему тему Волинську різанину. Автор має зауважити: всі воєнно-політичні сили, які брали там участь, показали себе далеко не з кращого боку - й УПА, й Армія Крайова - причому рівною мірою.

А те, що серед поляків жертв у 4-5 разів більше, ніж серед українців - так і серед населення українців там було більше у стільки ж разів. Іншими словами, певне число українців убило одного поляка, а таке саме число поляків убило одного українця.

Тож якщо засуджувати УПА, то рівною мірою має бути засуджена й Армія Крайова (про загони червоних диверсантів та партизанів мови взагалі немає - охочим автор радить почитати документи про їхню "чемну" поведінку, опубліковані за останнє десятиліття дослідниками).

І ще одна важлива складова цієї трагедії: емігрантський уряд другої Речі Посполитої вів на Волині колоніальну війну, намагаючись втримати "креси", де 80% населення на той час становили українці, у складі повоєнної Польської держави, як вони її собі уявляли.

Якби українцям пощастило бути неграми чи індусами, ні в кого б не виникало питань: колоніальні війни мають свою специфіку, і про неї краще проти ночі не згадувати...

"Задужки" винесемо і проблему участі націоналістів у нищенні єврейського населення. Хоча б тому, що коли постала УПА, то це населення вже було або знищене, або загнане в гетто - ну, а десятки зцілених євреїв були якраз в УПА, що зафіксовано численними документами.

Це не означає, що певна частина українських націоналістів не хворіла на початку Другої світової війни на антисемітизм, часом тяжкий, що мало наслідком участь певних осіб у нищенні євреїв. Але на рівні ОУН обох відламів цього не було, так само, як і на рівні збройних націоналістичних формувань.

Утім, тут теж нерідко бачив руку Провидіння, яке, до речі, покарало на смерть згаданого вище генерала Черняховського якраз на землі Східної Пруссії.

А один із найбільш запозвятих антисемітів у керівництві революційної, себто бандерівської ОУН Степан Ленкавський був улітку 1941 року заарештований нацистами й відправлений до Освенциму. Він вижив, і побачене допомогло йому істотно змінити свої погляди...

Таким чином, залишається кілька категорій тих, кого теоретично можна включити до числа невинних жертв УПА (і кожно до них включають на практиці ті, хто ставить у Криму та на Донбасі пам'ятники цим жертвам).

Перша з них - у силу специфіки партизанської війни та тодішньої політичної ситуації - це червоноармійці, яким, мовляв, націоналісти "стріляли у спину".

Мовляв, Червона армія йшла визволяти Європу від нацистських варварів, а вояки УПА у цьому їй збройно перешкождали, та ще й зрадницьки вбивали нападаючи зенацька на невеликі групи, стріляючи із засідок, викрадаючи командирів, підлаполюючи місця постой тощо.

Факти такі зафіксовані, хоча найбільше боїв частини УПА провели не з Червоною армією, а з військами НКВД та МГБ. Але ж згадаймо, що у вересні 1939 року Галичина та Волинь зустрічали радянські війська зовсім інакше - і що з того вийшло?

Те, про що воліють не згадувати пропагандисти "золотої вересня": кожен десятий мешканець Західної України був тим чи іншим способом репресований. Це був терор, у ті роки відчутно страшніший за нацистський на окупованих Німеччиною польських етнічних землях.

І не тільки НКВД тут відзначився: у Червоній армії, як відомо, були "особливі відділи", які ревню допомагали "очищати радянську землю від буржуазно-націоналістичних наймитів".

Тож Західна Україна тепер добре знала, що її чекає, яку саме "свободу" несе Червона армія. То про яких "невинних жертв" із числа солдатів тоталітарного режиму можна говорити?

Тим більше, що якраз перед цим маршалами, генералами й офіцерами Червоної армії вчинили страхотливий воєнний злочин: на території, звідки були вибиті німці, були мобілізовані мільйони чоловіків від 16 до 60 років (головним чином українців та білорусів, але і росіян вистачало) і ненавченими та майже озброєними кинуті на штурм ворожих укріплень.

Чи були невинними?

Уже потім, після кількох боїв, уцілілих включали у списки особового складу, офіційно фіксували їхнє вибуття в разі смерті чи поранення, вдягали у форму, ставили на харчове довольство, - тому-то архівні дані про військові втрати та дані Книги пам'яті України розходяться на воістину колосальні цифри.

Звичайно, так чинили не всі представники командного складу Червоної армії - але переважна більшість і, судячи з усього, ця практика була санкціонована "згори".

Не було все це таємницею і для командування УПА - то як воно мусило ставитися до радянських офіцерів, а надто до генералів, таких як Ватутін?

Хоча, звичайно, під кулі потрапляли і порядні солдати та офіцери Червоної армії. Може вони і в першу чергу, бо негідники у всіх арміях світу вміють добре улаштуватися... Що ж, це ще один вимір української трагедії.

Так чи інакше, УПА вбила у сотні разів менше червоноармійців, аніж "свої".

За даними комісії при президенті Росії з реабілітації жертв політичних репресій на чолі з академіком й офіцером-фронтовиком Олександром Яковлевим, 954 тисячі бійців Червоної армії були знищені за наказом свого ж командування - за реальні, а найчастіше уявні провини. З них - тільки (якщо тут можна сказати "тільки"...) 160 тисяч за вироками трибуналів.

То хто ж насправді стріляв радянським воїнам у спину?

Ну, а тепер - про жертви цивільні.

Питання, яке було і буде ще тривалий час найбільш дражливим. І хоча значна частина цих жертв насправді на совісті (якщо вона була у цих персонажів) створених НКВД, а потім МГБ фальшивих "боївків", усе ж вояки УПА справді вбивали господарників, учителів, інженерів, членів їхніх сімей.

Невинні жертви? Так, коли йдеться про членів сімей.

В абсолютній більшості ні, коли йдеться про, так би мовити, основних фігурантів. Бо ж чим займався учитель (навіть математики та фізкультури!) школи сталінських часів?

Передусім вихованням надійної зміни, а потім уже - своїм предметом. Тобто він учив дітей не вірити в Бога, доносити на дорослих, у тому числі й на батьків, "компетентним органам", нехтувати "буржуазною" мораллю, бути вірними сталінцями і беззастережно вірити партії тощо.

Одне слово, цілеспрямовано перетворював їх на "совків" у найгіршому варіанті.

Нищення національної культури тут можемо винести "за дужки" - і без цього вистачає гріхів.

Іншими словами, учителя руйнували саму живу тканину життя західноукраїнського суспільства (бувши, у свою чергу, результатом проведеної перед тим такої руйнації на Східній Україні, звідки послалися на Галичину, Волинь та Буковину найнадійніші кадри - активні комуністи та комсомольці).

І не тільки вчителі займалися такими справами - ними мусили займатися всі,

кого посилали до "западенців". Бо ж система пропагандистської роботи (а водночас і доносительства) сталінської доби включала в себе всі більш-менш кваліфіковані й освічені "кадри".

Всі структури були одночасно й осередками цілеспрямованої пропаганди: навіть на машинно-тракторних станціях, де тоді гуртувалася сільгосптехніка, були свої штатні політвідділи...

Отож чи могли в принципі бути вірні політбійці сталінської партії невинними жертвами УПА? Відповідь самозрозуміла.

При цьому об'єктами нападів ставали далеко не всі "східняки": тих, хто був хоча й "червоними", але за духом українцями, хто не надто ревню виконував приписи сталінської системи, зазвичай не чіпали.

Хоча, звісно, на війні завжди є випадкові жертви...

Мабуть, найбільше справді невинних жертв УПА, власне її Служби безпеки, - не серед червоноармійців, не серед "східняків" чи представників якихось інших категорій люду, а серед західних українців, запліджених у зраді.

На будь-якій війні такі підозри частогусто падають на невинних людей, а коли ця війна ще й партизанська, коли підозрюваного не можна на час слідства заарештувати і більш-менш спокійно розібратися, коли відсутня така форма покарання, як ув'язнення на певний термін чи інтернування до кінця війни, коли суд має бути коротким, а вироком можуть бути тільки життя або смерть - і вирок треба негайно виконати...

От тут "під ніж" і потрапляє чимало тих, хто аж ніяк не заслуговує на смерть, тим більше, що ворожа сторона, маючи потужні структури держбезпеки, постійно чинить провокації та підкидає компромат на найбільш відданих справі лісовиків і підпільників...

Та й логіка дій "органів" усіх армій світу схожа бодай в одному: вони завжди прагнуть вийти з-під контролю командування, діяти самостійно, доводячи всім (і самим собі також) свою важливість та незамінність.

Ось тут і відкривається простір для дуже й дуже несимпатичних, м'яко кажучи, речей. Попри те, що УПА, на відміну від Червоної армії, воювала не під тоталітарними, а під демократичними гаслами і керувалася демократичною ідеологією.

Отож вести мову про невинні жертви УПА мають право передусім жителі Західної України. Але гасло "невинних жертв", ба "сотень тисяч" цих жертв використовують політичні сили, які мають опору на сході та півдні країни.

При цьому для "розводки" виборців використовують реальні факти загибелі від рук націоналістів тих, хто перекоував українських дітей на павликів морозових, блюзнірствував у перетворених на клуби церквах та доносив на своїх колег та сусідів. Годі й казати, що така позиція не має нічого спільного з пошуком історичної істини та досягнення правдивої соборності України.

Сергій Грабовський
pravda.com.ua

Руслан Забілий: Жоден чиновник не переписав нашої історії!

Директору Музею «Тюрма на Лонцького» після допиту в СБУ так і не повернули історичні документи, а Генпрокуратура не дала оцінку діям спецслужби

- Пане Руслане, вам погрозували під час допиту 8 вересня?

- Натякали, щоб я подумав про кар'єру, сім'ю. І, можливо, краще б пішов працювати до школи. Після тієї "зустрічі" повторно вже не викликали, але порушили кримінальну справу. В мене вилучили історичні документи, що збирав десять років у приватних колекціях, архівах, у тому числі - в галузевому державному архіві СБУ. То досить цінний масив матеріалу, який відновити складно, а в деяких випадках - неможливо. Мої особисті речі вилучили незаконно, без належних санкцій і процедур. Адже жодним законом не передбачено процедуру перешкодження професійній діяльності історика. Так само зі службових приміщень музею-в'язниці вилучили два ноутбуки і зовнішні носії з матеріалами для майбутньої експозиції діяльності шістдесятників, дисидентського руху, спогоди учасників українського збройного підпілля, зібрані впродовж останніх двох років. Копії цих записів немає. Яку "державну таємницю" шукали в сучасних інтерв'ю людей, які пройшли тюрми, табори - не відомо. Відбувся тиск із метою припинити поширення історичних досліджень та архівних матеріалів.

- Відомо реакція громадськості на це затримання, нещодавно ПАРЄ різко оцінила діяльність СБУ. А чи ви особисто намагалися щось з'ясувати?

- Скерував голові СБУ заяву з проханням пояснити дії його підлеглих і повернути відібрані у мене особисті речі. Написав скаргу в Генпрокуратуру. Поки чекаю відповіді. Юристи з Харківської правозахисної групи і Української Гельсінської спілки допомагають мені.

- Музей "Тюрма на Лонцького" невдовзі з підпорядкування СБУ перейде до Інституту національної пам'яті, очолюваного комуністом Солдатенком. Можна очікувати зміни у роботі музею?

- Меморіал "Тюрма на Лонцького" відкрито з ініціативи громадськості у приміщенні, де діяли каральні органи трьох окупаційних влад: польської, німецької та радянської. Самі стіни в'язниці вже є пам'яткою, яку потрібно зберегти, щоб не забути про жахіття тоталітаризму, які пережив український народ. У тоталітаризму було одне завдання - нищити своїх опонентів - байдуже якими методами: чи у газовій камері, чи пострілом у потилицю в катівнях НКВС. Злочини проти людяності не мають строку давності. Місія музею - для наступних поколінь засвідчити не лише пам'ять про трагедію, а й показати незламність визвольної боротьби українців. Перекоханій: жоден державний чиновник не переписав і не заховає нашої історії!

- Проте святкуємо ж помпезно перемогу у Великій Вітчизняній...

- Україна у Другій світовій війні не перемогла, а зазнала мільйонних жертв. Якщо ж говорити про визвольний рух, то УПА, збройно програшавши, ідеологічно абсолютно перемогла. Чин українських повстанців став згодом поштовхом до продовження такої боротьби в СРСР, але іншими методами - дисиденти, а згодом масовий національно-демократичний рух і здобуття Незалежності засвідчили перемогу ідей УПА. Від методів і тактики УПА багато чого запозичив Че Гевара, афганське підпілля. Дуже детально українську партизанку вивчали у штабах армії США.

- Німецький тоталітаризм засуджено, дочекаємось, коли на міжнародному рівні засудять московсько-більшовицький?

- Європарламент це вже зробив. Питання: чи ми засудуємо ту систему? На офіційному рівні - вже ні. Відкриття пам'ятника Сталіну в демократичній державі є блюзнірством. У країнах Східної Європи, що звільнилися від панування радянського тоталітарного ярма, відбулися процеси з відновлення національної пам'яті й засудження злочинів комуністів. У нас таке було, та при новій владі, пріоритети у напрямі національної пам'яті змінюються. Відбувається зворотний процес - "забування", "викреслювання", що аж ніяк не сприяє консолідації суспільства. Народом із роздовоною історичною пам'яттю легко маніпулювати. При цій історії можуть підлаштувати під власні меркантильні інтереси, вузькопартійні, ідеологічні стандарти. Якщо ми будемо демократичну державу, то трагізм і наслідки тоталітарного минулого зуміємо подолати тільки тоді, коли все це буде оцінено та засуджено. В іншому випадку теоретично у майбутньому минуле може повторитися. Цього не можна допустити. Необхідно розвивати високі цінності свободи, права й української державності.

Роман СМІЛКА
umoloda.kiev.ua

Премію з економіки отримали вчені, які здогадалися: що більше платять за безробіття, то менше хочеться працювати

Під переликом цьогорічних лауреатів Нобелівської премії підведено остаточну риску: вчора Королівський банк Швеції оголосив переможців у галузі економіки. Де-юре ця премія не є Нобелівською, адже до переліку відзнак, заснованих Альфредом Нобелем, не входить — її було засновано 1969 року з огляду на велике значення економіки в сучасному світі. Але престижнішої нагороди за досягнення в економічних науках не існує. Цього року вона дісталася американцю Пітеру Даймонду та Дейлу Мортенсену і британцю кіпрського походження Крістоферу Піссарідісу — за «внесок у макроекономіку».

Як зазначається у повідомленні Нобелівського комітету, лауреати відповіли на два засадничі запитання: чому так багато безробітних у той час, коли на ринку є багато вакантних робочих місць, та як економічна політика впливає на безробіття. Американсько-британське тріо розробило теорію, яка пояснює такі ситуації. Пітер Даймонд проаналізував засади ринкового пошуку, а Дейл Мортенсен та Крістофер Піссарідіс розширили теорію і пристосували її до ринку праці. Вчені також пояснили, яким чином регулювання та економічна політика впливають на рівень безробіття, вакансії і зарплати. Один із головних висновків такий: чим щедріше є допомога з безробіття, тим вищим є рівень безробіття.

Пітер Даймонд народився в Нью-Йорку 1940 року, він — професор економіки Массачусетського технологічного інституту в місті Кембрідж, США. Дейл Мортенсен — 1939 року народження, походить із міста Ентерпрайз у штаті Орегон, нині працює професором економіки Північно-західного університету в місті Еванстон, штат Іллінойс. Професор Лондонської школи економіки та політичних наук Крістофер Піссарідіс народився 1948 року в столиці Кіпру — Нікосії. Усі троє розділяють між собою 1,5 мільйона доларів (10 мільйонів шведських крон) — таким наразі є розмір Нобелівської премії.

А ТИМ ЧАСОМ...

Розгортається політично-детективна інтрига навколо присудження Нобелівської премії миру 54-річному китайському дисиденту Лю Сяобо, якого китайська влада в грудні минулого року засудила до 11 років ув'язнення. Після того, як у п'ятницю Нобелівський комітет оголосив ім'я лауреата, у китайських ЗМІ й навіть інтернеті впродовж двох днів не з'являлося ні слова про те, що цим лауреатом є відомий у КНР політв'язень. Лише вчора ця інформація вийшла назовні, але під тим пропагандистським соусом, що «присудження йому Нобелівської премії миру Лю Сяобо свідчить про страх і задрісність Заходу до економічних успіхів Китаю».

Дружині лауреата, 49-річній поетесі Лю Ся минулої неділі несподівано дозволили відвідати чоловіка у в'язниці та повідомити йому про нагородження. Лауреат заявив, що присвячує цю нагороду всім «мученикам площі Тяньаньмень». Після відвідин чоловіка Лю Ся безслідно зникла, але вчора агенція «Франс пресс» із посиланням на американських правозахисників повідомила, що жінку помістили під домашній арешт. Найближчої п'ятниці відбудеться засідання ЦК Компартії Китаю, на якому, імовірно, буде розглянуто питання посилення цензури та наступні контрзаходи в ідеологічному наступі проти демократичного світу.

Олександр ШИМАНСЬКИЙ
umoloda.kiev.ua

Плюс 48 гектарів

Настоятель церкви святих Бориса і Гліба (УАПЦ) отець Юрій Бойко — один із тих, хто відроджував автокефальну церкву в Україні ще на початку 1990-х. Свого часу він хрестив В'ячеслава Кириленка, який згодом став лідером «Нашої України» в парламенті. Бойко й сам пройшов до Верховної Ради — причому в мажоритарному окрузі, був членом фракції «НУ» і ПРП, очолював Національну експертну комісію з питань захисту суспільної моралі при Президентові Ющенку, був радником «пома-ранчевого» глави держави.

Як розповів «УМ» отець Юрій, громада Української автокефальної православної церкви започаткувала своє духовне життя на Теремках у 1991 році; на теперішній території парафії тоді спорудили хрест, який освятив покійний Патріарх Володимир Романюк. За два роки постала церква Бориса і Гліба. У ній був один із найкращих церковних хорів, проходили літературні читання, патріотичних парафій становило більше з кожним роком — їздили навіть із протилежного кінця Києва. Парафіянами церкви були В'ячеслав Чорновіл і Євген Сверстюк, тут молилася навіть греко-католичка Слава Стецько. Уже тоді віруючі відчували потребу розширити духовний центр. Відтак архітектор Вадим Жежерін розробив проект духовно-релігійного комплексу, де розташовувалися б і класи для навчання дітей культури та мистецтва. Весь цей час релігійна громада підтримувала добрі стосунки з місцевою владою. Ніхто з церковників не переймався тим, щоб оформити акт права власності на земельну ділянку.

Однак, як відомо, «святе місце порожнім не буває». Претендент на нього знайшовся. Ним став Ігор Лисов, власник будівельної компанії і тодішній чільний чиновник столичної міськдержадміністрації. Із часом він став начальником Головного управління комунальної власності Києва, заступником мера Омельченка.

«Лисову належить 48 гектарів землі на Теремках, — говорить Микола Бідзіля, депутат Московської райради в 90-х роках. — Із приходом Горбачова ця територія передала у власність кільком великим заводам, що об'єдналися. Ігор Лисов працював у виконкомі, став секретарем цього об'єднання. Його організація отримала назву «Ліко» («Лисов і компанія»). Заводи почали розвалюватися, керівники махнули на територію рукою, а пан Лисов став фактичним власником земель. Але це були не ті землі, де зараз храми, — цю територію він «підіймав» трохи згодом».

Отець Юрій розповідає, що Лисов спочатку мав намір оформити право власності на землю навколо храму, без урахування ділянки, де стоїть церква Бориса і Гліба. Однак передумав, і Київзем оформив йому всю територію. Пізніше, коли церкву відвідав тодішній мер Олександр Омельченко, Ігор Лисов публічно заявив, що землю, на якій споруджено храм, він уже подарував парафії. Однак ті слова документально не затверджено — актів передачі землі релігійній громаді не існує.

Преображення В синіх тонах

Як депутат-«регіонал» із грішми відібрав «культовий» київський храм у «нашоукраїнського» священника УАПЦ й передав Московському патріархату

Нещодавно в Києві, у «спальному» районі Теремки-2, відбулося освячення храму Преображення Господнього. Дійство на вулиці Касіяна, 1 очолював митрополит Київський і всієї України (УПЦ Московського патріархату) Володимир. Здавалося б, пересічна подія. Але заковика в тому, що новий великий релігійно-культурний комплекс відпочатку планувався як доповнення до церкви Бориса і Гліба Української автокефальної церкви, розташованої поруч. І ще за кілька днів до приходу московських «церемоніймейстерів» служби в новому храмі правили священники незалежницької УАПЦ, зокрема колишній народний депутат від «Нашої України» о. Юрій Бойко. Але після приходу до влади Януковича і К' храм УАПЦ на Теремках став своєрідною «тушкою» — його забрали в УПЦ МП. Зведенням нової церкви займалася компанія «Ліко-холдинг» нардепа-«регіонала» Ігоря Лисова, і тепер спонсор вирішив, що «послидовніше» буде віддати Божий дім іншій православній структурі — провладному Московському патріархату.

Автокефали, разом із настоятелем храму Бориса і Гліба отцем Юрієм Бойком, шоковані таким поворотом подій: у новій церкві вони молилися впродовж чотирьох років, пан Лисов довгий час був для них мало не найкращим другом, а тепер знайшов юридичні зачіпки, аби змінити конфесійну приналежність храму.

«У 2005 році нам із Ігорем Лисовим вдалося домовитися, — веде далі священник УАПЦ. — Його компанія зобов'язувалася звести духовно-релігійний комплекс за проектом Жежеріна. Лисов говорив, що має за честь допомагати автокефальній громаді, і будівництво почалося. Гроші на спорудження надходили від Лисова, із пожертв парафіян, із бюджету КМДА, Голосіївської адміністрації. Нам допомагали і відомі політики — депутат Сергій Головатий, а також В'ячеслав Кириленко, який саме в церкві Бориса і Гліба приймав хрещення. Однак, знову таки, ми офіційних угод із Лисовим не підписували. Ніхто від громади й подумати не міг, що може трапитися обман».

«До президентства Януковича і візитів Кирила конфліктів не було»

Юрій Бойко впевнений: після приїзду патріарха Московського Кирила і проведення численних конференцій «із подолання релігійного розколу в Україні» утворилася ситуація, коли храми Української автокефальної православної церкви примусово включають до складу УПЦ Московського патріархату. Саме з огляду на таку кон'юнктуру Ігор Лисов вирішив віддати будівлю Московському патріархату.

Суперечки між Бойком і Лисовим із приводу релігійної юрисдикції майбутнього комплексу почалися ще в 2006 році, коли Лисов став депутатом Верховної Ради за списком Партії регіонів. Особливої ж гостроти ситуація набула після інавгурації Президента Януковича, який толерує єдину православну конфесію — МП.

Три місяці тому Бойко в присутності Лисова мав розмову з митрополитом Київським Володимиром. Пропозиція предстоятеля УПЦ була такою: отець Юрій може залишитися настоятелем усього храму, разом із добудовою, за умови, що стане священником УПЦ МП. Юрій Бойко відмовився. Тоді пан Лисов вирішив діяти самостійно: просто передав новобудову блаженнішому Володимирові, закріпивши за ним нову назву — Храм на честь Преображення Господнього.

«Тепер Московському патріархату належатиме вся новобудова, — говорить отець Юрій. — Це дві дзвіниці на честь святих, приміщення для парафіяльного спілкування і недільної школи. Ігор Володимирович заявляє, що будівля оформлена на його компанію і він має

право чинити, як заманеться. Юридично це так, але з моральної точки зору... Виходить, що ми допомагали в будівництві храму, на який, зрештою, втратили будь-яке право. Більше того — чотири роки проводили там служби!»

Обізнані люди відзначають: цей конфлікт — нетиповий, адже зазвичай конфесійну приналежність храму визначає сама парафіяльна громада. А тут гору бере право власності однієї фізичної особи.

«Слід розуміти: це ж єдиний комплекс із церквою Бориса і Гліба, — каже настоятель від УАПЦ. — Тепер фактично на одному клаптику землі буде дві церкви. А всі ми знаємо, яку політику зараз проводить Московський патріархат...»

Отець Юрій напередодні переходу храму під омофор МП попросив паству не вступати в конфлікти із «новоприбулими» й «триматися чесної християнської позиції». Увечері дехто з парафіян плакав.

«Сигнали держслужбовців. Для охорони найняли молодчиків»

9.25 ранку середи. Через парк у напрямку нового храму Преображення Господнього прямують групки людей, переважно жінки й чоловіки за тридцять. Із розмов стає зрозумілим, що жінки тут не з власної волі: «Ну що ти їй скажеш? Треба, то треба. Начальство є начальство. Швидше б це все закінчилося». Інша відповідає: «Отака тобі державна служба».

Біля храму люди стоять організовано, утворивши коридор. Їх сотень із чотирьох. Біля входу по обидва боки стоять двоє молодиків далеко не інтелігентної зовнішності у блакитній камуфляжній формі з написом «охорона» на в'язаних шапках. Після того як фотокор «УМ» робить кілька знімків, чоловік у темному пальті відводить «бойовиків» із видного місця за спину натовпу.

На території — шестеро мільйонерів, однак у натовпі є декілька груп чоловіків спортивної зовнішності з поголеними головами (з усього видно — «дуже релігійні» хлопці). Впізнаю обличчя мешканця райцентру під Києвом — любителя тренажерних залів. Молодик пояснює: «Типу охорона, просто сказали постояти».

Неподалик, поруч зі старою церквою Бориса і Гліба — із десятків парафій УАПЦ. Один із них, нині пенсіонер, а колись викладач ВНЗ, обурюється: «Я

сходи ходжу років із двадцять. І гроші на будівництво отого храму, де тепер російські сили селяться, теж давав. Відверто нищиться українське. Я сподівався, віряни Автокефальної церкви висловлять протест. Однак бачите — все спокійно. Символічно, що освячення відбувається у день жалоби [за жертвами катастрофи на Дніпропетровщині]».

Із запізненням на 40 хвилин до храму прибувають церковники на чолі з митрополитом УПЦ Володимиром. Люди заходять усередину. Автокефали — відмовляються.

Отець Юрій Бойко розмовляє зі своїми парафіянами. Говорить, що нікому з них не забороняє йти на освячення. А щодо себе додає: незважаючи на тривалу співпрацю і особистий вклад у новий храм, його на церемонію навіть не запросили. І знову нагадає про свою християнську позицію: сваритися і щось доводити він не має наміру, і на Покрову служба в його церкві неодмінно відбудеться. Чутки про перехід його самого в лоно МП не мають під собою ґрунту — він принципово лишається священником УАПЦ.

Церемонія, яку охороняє чоловік із рацією на вході, триває в новому храмі хвилин із п'ять. Після молитви за Блаженнішого патріарха РПЦ Кирила митрополит Володимир обходить стіни новопродбаного храму, його помічник кропить їх святою московською водою. Поспілкуватися з Лисовим не вдається. Невеличка церква Бориса і Гліба лишається на Теремках єдиною українською. Поки що лишається.

ОЦІНКА

Євстратій (Зоря),
єпископ УПЦ КП:

— Навіть якщо храм буде меценат чи спонсор, він це робить насамперед у дар Богові. Це не може бути просто приватною власністю. А що станеться, коли за деякий час ця людина стане прихильником не УПЦ МП, а, наприклад, «Свідомості Крішни» чи прийме іслам? Доведеться переробляти храм в індуїстський чи в мечеть? Якби можна було говорити, що отець Бойко — поганий священник і треба шукати когось іншого, це одне. Але ж парафіяни ним задоволені. Тому я тут бачу винятково політичну мотивацію. Враховуючи нинішнє положення Московського патріархату, тут не може бути сумнівів.

Максим САВЧУК
umoloda.kiev.ua

Іван Гель: Україну завалили політичні повії

Відомий дисидент - про те, чому він саме зараз вступив до "Нашої України", про синдром політичного зрадництва та острах кровопролитного Майдану-2

Причини - в подвійній моралі

- Іване Андрійовичу, ви в боротьбі проти системи прожили непросте, можна сказати, героїчне життя. Чи вас не охоплював жаль за втраченою молодістю?

- Я чинив так, як батько, хоча я його знав порівняно недовго. Я мав і дядька - крайового провідника ОУН Зеновія Тершаківця, який загинув у 35 років. Усе, що я робив, я не вважаю героїчним. Мені часто казали, що я страждав. Я не страждав - я просто робив те, що мав робити. Я чинив синівський обов'язок щодо України, намагався продовжувати справу батька. Він у свої 18 років був стрільцем-добровольцем Української галицької армії. У 1940-х він був станичним, зв'язковим окружного провідника СБ [ОУН].

Я відсидів багато років, але не вважаю, що чинив героїчний подвиг. Хіба порівняно зі звичайним обивателем. Хтось, навпаки, каже, що я був дурний, бо не пішов у комсомол і не вчився, не пішов у Компартію і не дістав квартири. Але я прожив життя так, як мусив. Бо у 20-30-х роках було нормою, коли казали: або здобудеш Українську державу, або загинеш у боротьбі за неї.

- Чи можна порівняти повоєнний час, 1970-ті роки і нинішню ситуацію? Адже тепер патріоти в Україні також зневірюються?

- Народ завжди живе емоціями. Завжди є небагато людей, сильних духом, котрі навіть втрачаючи, не впадають у депресію, а продовжують працювати. Нинішня ситуація в Україні породжена не останніми 20 роками і навіть не останніми 20 роками. Вона коріниться у подіях останніх 50-70 років. Свого часу товариства "Просвіта", "Пласт" і "Сокол" та греко-католицька церква створили сплав віри і внутрішнього поклику, виховавши покоління 30-х та 40-х. У повоєнний період не було часу на розбещування. А вже потім прагматизм, у гіршому розумінні цього слова, робив так, що все перетворювалося на духовний секонд-хенд. І КДБ, і посмикування простої державної системи настільки залякували, роблячи людей, м'яко кажучи, гнучкими, що годі й казати. В одному товаристві він був патріот і ніби не лицемірив, говорючи про якісь цінності, а паралельно він був слухняним комсомольцем, готовий здати тих людей, перетворившись на щось жалюгідне. Це творило суспільство подвійної моралі, роздвоєності душі. Це призвело до того, що покоління моєї доньки, та й вона сама, попри те, що шляхетна, віруюча і порядна, - "совок". І я якоюсь мірою "совок".

Наведу невеличкий приклад: колись ми з мамою сапали буряки у колгоспі, і десь я там лишив бур'ян. Мати мені каже, чого ж то я так. Я їй пояснив: кому то треба, це ж "колгоспне"! А мати мені повіла: "Не, сину, де б ти не працював,

Моральний авторитет Львівщини та всієї України, багаторічний політв'язень радянських часів, перший заступник В'ячеслава Чорновола у першій демократичній Львівській облраді Іван Гель нещодавно вступив до "Нашої України". Як і в "рухівських" 1980-90-х роках, Гель вважає, що зараз - час людей чистої моралі, час активних дій проти ракових антиукраїнських метастазів. В інтерв'ю "Україні молодій" 73-річний дисидент розповів про причини системної кризи українських партій та рецепти порятунку країни.

на панщині, в колгоспі чи в себе, - все маєш однаково сумлінно працювати. Бо це Боже".

То було покоління глибокої віри і послідовної порядності. А потім уже сталися фатальні зміни: мовляв, якщо не вкрав на заводі - дурень. Бо ж у моралі внутрішньої вседозволеності можна робити все, що завгодно.

Із подібною мораллю ми увійшли у події кінця 1980-х років. Чимало трималося на ентузіазмі, на певній ейфорії. І якби лідери продовжували, цей державотворчий імпульс не згас би за три-п'ять років. Пам'ятаю, як у 1992-93 роках Президент Кравчук звернувся до Руху: "Я хочу опертися на Рух". Чорновіл із комуністами дружити відмовився й пішов у глуху опозицію. А треба було брати цю владу. Бо ми ніби самі створили, але самі почали ламати.

Зараз ми маємо сумний наслідок того. І мусимо починати знову боротися, майже від початку. Знайти нові політичні критерії. "Регіонали" з комуністами та "літвинівцями" стали системою. Вони захопили не лише гілки влади - вони захопили владу системно. Тож і опір потрібен системний. А як його досягти... Знаєте, це нагадує ракову пухлину.

"Лише громадські організації можуть чинити опір"

- Чи можливо зупинити метастази?

- Потрібна солідарність. Але її нема, бо нема лідерів. На партійній основі солідарність не відбудеться. Лише громадські організації і суспільство можуть чинити опір.

- Тож нинішня система сильніша від совєтської?

- У ній також немає одностайності. І на неї чекає той самий крах, як і на Юлію Тимошенко. Ці вибори, наприклад, у Галичині, мають стати лакмусовим папірцем.

- Але ж опозиції так і не вдалося сформуванати гідні партійні п'ятірки...

- Так, аби порятувати українську політику, списки мають складатися з духовно чистих людей. Таких списків нема в жодній партії. Низка достойних людей перебуває на політичному узбіччі. І ніби є потреба в моральних авторитетах, але, з іншого боку, їх украй важко знайти та залучити.

- Ви нещодавно зробили крок - вступили до "Нашої України". Чому?

- Гадаю, це було просто порядно з мого боку. Я був безпартійний. Але дивлюся, що наближаються вибори, і бачу, як із того ніби тонучого корабля тікають щури. І хоч би тихо тікали. Але вони ще знеславляють добре ім'я партії, кажучи, що мовляв, помилку зробили. Ніби їх присутність була окрасою для партії!

- Справді дивно, адже коли Ющенко був при владі, вони - навпаки - стрімголов бігли у партію, чи не так?

- Спочатку бігли. А потім тікали. Я вважаю, що ця партія має підніматися, адже в ній є порядні люди. На Львівщині це, насамперед, Мирослав Сенник (голова облради. - Ред.). Тож я й запропонував свою моральну підтримку "Нашій Україні" - заради тих моральних ідей і тих цінностей, які вони сповідають. Тією ж мірою я підтримую і Віктора Ющенка. Бо ж навколо його імені взагалі почалася якась вакханалія.

- Його почали дискредитувати одразу і свідомо.

- Ющенка нищили п'ять років. Почала Тимошенко. Але чимало зробили й оті "щури". Наприклад, один спершу був у Русі, потім пішов до Пустовоїтенка в НДП. А коли не отримав цементного заводу - кинувся до Кучми. Кричав: "Кучма своїх не здає". Потім перекинувся до Мороза. Потім кинувся до Ющенка. Минув певний час, і він утік до Юлі. От вам і все. Оці політичні повії й Україну завалили. Почалося все не зараз, не три роки тому, а давніше. Біда в тім, що зараз це увійшло в нормальну практику, і ніхто особливо це й не вважає аморальним. Кажуть: "зробив прагматичний крок".

Аби щось протиставити такому зрадництву, я й написав заяву: "Хочу підтримати цей корабель своїм плечем. Ми або потонемо, або разом підемо до перемоги". Я не сумніваюся, що оці цінності будуть затребувані, можливо, молодшим поколінням. Що прийдуть нові люди і підсилять партію.

"А Бог нам і відповідає..."

- Ми постійно говоримо про потребу порозуміння в межах однієї країни, а нам у відповідь піднімають як не Табачника, то Колесниченка. Як на вашу думку,

чому Східна України не хоче пристати на якийсь здоровий компроміс у межах однієї держави?

- Є такий жарт. Коли українці прийшли до Бога по землю, то запізналися. І давай благати: Боже, дай нам землі. Він каже, мовляв, усе вже роздав. Але врешті віддав Україну. Люди раді - бо ж чорноземи. А Бог їм відповідає: не дуже то тіштеся, я вам дам сусіда - Росію.

Ось тут пояснення. Хоча чимало патріотів походить і зі Східної України. І, я вважаю, процес посилення українського впливу на схід - незворотний.

Нам буде дуже важко. "Регіонали" починають тиснути не лише на опозицію, а й на малий і середній бізнес, він іде в тінь. І, може, наступної весни чи осені ситуація настільки загостриться, що стане можливий новий Майдан. Дуже важливо, щоб новий Майдан не був кровопролитний. Бо Кучма - той лавірував, притягував одну групу впливу, потім іншу, вони між собою гризлися. А тут буде інше: з одного боку - народ, частина опозиції й дикуни, для яких пролиття крові є елементарним. Це дуже небезпечно.

Важливо, аби ми були об'єднані. Якби партії почали згуртовано творити одну силу... А вони замість того починають шукати людей, котрі мають гроші. Зрештою, і Партія регіонів, і БЮТ - це не партії західного взірця, це політичні холдинги з суворим управлінням по вертикалі. Тож і люди, як мухи, точніше - як метелики, до світла летять, а потім, коли в партії закінчуються гроші і вплив, - тікають.

- То де можливий омріяний політичний компроміс? Адже, справді, - коли нема можливості зняти політичну напругу в дискусійний спосіб, вона може каналізуватися в насильство.

- Це дуже небезпечно. Ціна компромісу може виявитись після виборів.

Ще до виборів [у "регіоналів"] був намір ухвалити новий закон про мови. Але відклали, бо відчули колосальний тиск суспільства. Я гадаю, чи програють вони вибори, чи виграють, але Табачника або Могильова приберуть. Думаю, після виборів відставлять і Хорошковського.

Я побоююся іншого - нового "Мюнхена" щодо України. Змови західних політиків - Обама, Меркель, Саркозі... Але Янукович їздить до Європи і не хоче бути нев'їзним, як був свого часу Кучма. І йому доводиться лавірувати між

Москвою та Євросоюзом. Саме тому можна припустити, що "Регіони" будуть жертвувати малими речами - Табачником чи Хорошковським - заради того компромісу. Адже їм потрібен спокій.

- Як ви вважаєте, чому націонал-демократи самі, навіть після перемоги Януковича, не спромоглися на спільний фронт боротьби? Адже вартості у всіх однакові, але більшість дрібних партій "заточена" на персоналії окремих бізнесменів. Вони не розуміють небезпеки ситуації?

- Років сім-вісім тому, коли я активніше займався політикою, мене цікавила особа Юрія Костенка. Він казав, що сприяє Ющенку, але, напевно, хіба вставляв йому палиці в колеса. Зараз він це робить відкрито. Значить, бажання мати під собою певну силу не дає можливості жертвувати особистим інтересом. Вони просто не можуть перестати бути лідерами. При створенні блоку "Наша Україна", куди увійшло десять партій, вони всі обіцяли об'єднатися. Але Костенко, Тарасюк та інші не хотіли втрачати лідерство.

Гадаю, їм слід усвідомити, що зараз слід зійти зі сцени. Що вони важать... Наприклад, "костенківці" на Львівщині розкололися - Кужельок та інші вийшли з УНП. Стретович передав Християнсько-демократичний союз Жванії. Ми мали "Пору", а бачите, що з нею сталося... Згадайте перехід Каськіва до Януковича.

Що далі? Кілька років піде на те, аби з громадських організацій прийшли нові люди. Аби маятник хитнувся в інший бік.

ДОСЬЄ "УМ"

Гель Іван Андрійович
Український правозахисник, дисидент, політик, публіцист.

Народився 17 липня 1937р. в с. Кліцко Городоцького району Львівської області.

За фахом - історик (Львівський ун-т, заочно).

У радянські часи неодноразово засуджений за обвинуваченнями в антирадянській агітації і пропаганді. В ув'язненні провів 16 років, на заслання - п'ять.

Після звільнення у 1989 р. - один із засновників Української Гельсінської спілки. Був членом редколегії журналу "Український вісник", головою комітету за виведення з підпілля та легалізації УГКЦ.

Був депутатом, заступником голови Львівської обласної ради (1990-1994).

Очолює обласну комісію відновлення прав реабілітованих.

Антін БОРКОВСЬКИЙ

umoloda.kiev.ua

**Павло
РОМАНЮК**

Камо грядеши, П'ємонте? Колами, колами

Так чи то ходить-бродить, чи обертається історія. Не все збагнеш, чи ті кола безнадійні чи прогресуючо-позитивні. І чи в історії взагалі є позитивний сенс. Безвихідь чи поступ? Нехай малий, з відхиленнями, відступами, але з наступними якісними зрушеннями. А вони можливі тільки через людину, через її свідоме осягнення суті історичного саморозвитку, наповнення його позитивним змістом. Цілеспрямованого виправлення „неправильної” дійсності, яку, видається, для українців хтось штучно деформує. Чи деформація в середині нас і звідти шириться назовні?

Як зміряти нас самих за відсутності надійної мірки? Сталої величини. Для Галичини такою величиною за всіх обмовок та уточнень може слугувати статус Українського П'ємонту, форпосту (оази) національної свідомості, патріотизму і посвяти. Столиця нашого П'ємонту – Львів, ще княжий, славетний, „одне з найгарніших міст світу” (академік І. Грабар), чия історична забудова внесена в список культурної спадщини ЮНЕСКО. А діяння видатних осіб – в аннали історії. Чи є вона для нас дзеркалом? Чи тільки колиською для наших амбіцій?

Сказавши таке, мусимо прикусити язик. Не тому, що все не так, а тому, що не все так. Галичина лише частина України, історично, етнічно, духовно пов'язана з іншими українськими теренами. Хоча Галичина мала своїх будителів, подвижників і титанів (той же І. Франко), пальма першості в національно-державному становленні все ж належить Великій Україні та її видатним мужам (від Т. Шевченка до М. Міхновського, до Д. Донцова та інших), котрі більш ніж органічно були пов'язані із Західною Україною.

Через об'єктивні обставини Національно-визвольні змагання (НВЗ) початку і середини минулого століття значною мірою подієво і територіально пов'язані із Західною Україною (1919 року перехід Галицької армії за Збруч, аби вже звідти, як планували, переможно повернутися домі; героїчна боротьба ОУН та УПА). Однак усе відбулося в загальноукраїнському визвольному контексті, а геополітично – на подолання спочатку білої, а потім червоної імперії, слушно поіменованої на біблійний лад „Імперією зла”.

Історична фабула у тому, що без захоплення України, її людського, природничого, матеріально-технічного потенціалу, московська деспотія – пряма спадкоємиця і трансформація Золотої орди (і зовсім не Візантії, як нас переконують) – не стала б світовою потугою, яка то розпадалася, то знову збиралася, змінюючи при тому колір.

Для України ж фатум у тому, що „Імперія зла” врешті не стало, але зло залишилося. Не тільки поза межами формально незалежної України, а й у ній самій, у вигляді „совкових” рудиментів, розмаїтих „п'ятих колон”, нашої власної недолюгості та значної міри виродженості, внаслідок столітньої

бездержавності та планомирного знищення українського народу в імперських війнах, голодоморами та каторжною працею в нелюдських умовах Півночі, Сибіру, Далекого Сходу, Казахстану тощо.

За десятиріччя Єльцинського „разброда” найреакційніші імперські сили, в першу чергу опричники з ще червоних спецслужб, перегрупувалися, змобілізувалися і привели у Білокам'яній до влади своїх людей на чолі з В. Путіним, започатковуючи новий, уже триколірний, великодержавний реванш. Енергетичні багатства Росії (освоєні, як сказано, завдяки каторжній праці мільйонів українських в'язнів) та залежність від них країн Заходу, включно з Україною, створювали профіцит бюджету РФ та можливості здійснення багатошелонованих програм золотоординської експансії в новітній обгортці. Зміст – староімперський.

Газо-нафтодоларові надприбутки – лише спосіб матеріального забезпечення реанімації світової імперії, з її найактивнішим метастазуванням у близьке і далеке зарубіжжя, де Україні належить чільна роль перманентного і системного поглинання. Для цього Москва найперше організаційно скоординувала сили розмаїтих імперських сегментів у представництві державних служб і, звісно спецслужб, за найактивнішої участі чорного воїнства РПЦ на чолі з його „Путіним” – патріархом Кірілом, шляхом масованого ура-патріотичного зомбування російського населення, яке нарешті знову дочекалося „сильної руки”, ведення інформаційної війни проти тієї ж України, з періодичними „газовими атаками”, з одночасним економічним удушенням наддорогими енергоносіями, та за підтримки „п'ятих колон” на місцях, і все з єдиною стратегічною метою – світової гегемонії у нових геополітичних обставинах. Які Росія сама й формує.

Розрахунок зрозумілий. Поки є можливість мертвою хваткою тримати більш ніж зажерливо-плутократичний* Захід за його вразливу енергетичну шию, той не чинитиме перешкод неоімперській експансії Росії. У подібний спосіб „замирення” старого-молодого світового хижака діють США, оскільки, з одного боку, світ уже поділено, з іншого – потрібен баланс сил із Китаєм та азійським світом, мусульманами тощо. З іншого боку... Чим швидше Росія вичерпає себе енергетично, тим нецікавою вона стане для високотехнологічного Заходу. Росія це розуміє й посилено „наверстиває упущене время”. Плюс нові стратегічні озброєння. Плюс „планаф грамадьє”.

Україна ж в роки незалежності не лише не здобула належного курсу і темпу, а фактично втрачала час для ефективної національно-державної розбудови. З-понад 60 тисяч промислових підприємств України під час прихватування цього деривану безслідно зникли понад 20 тисяч. Третина! „Кинуто” цілі сегменти економіки та пріоритетні науково-технологічні галузі. Найбільш ласі кусні дісталися російському (читай – грабіжницько-розбій-

ному) чи „інтернаціональному” капіталові в Україні. За мільярди, які Україна виплачує за російські енергоносії, її можна скупити „з потрохами”. Хитро задумано. Ким?

Найдивовижніше, що на тому руйнівному тлі найнижче вправ Український П'ємонт: „Галиція деіндустріалізувалась”. Напрацьоване тяжкою повоєнною працею мільйонів трудяг уже в себе вдома пішло ніби з димом. Десятки найпотужніших підприємств, які наповнювали бюджет, закрилися або животіють. Спромоглися на друге економічне дихання – надто складно (потрібні великі капіталовкладення), а головне – ні на регіональному, ні на державному рівні це нікому не потрібно.

На наше тверде переконавання, **деіндустріалізація Галичини є спланованим і з надзвичайним розмахом здійсненим покаранням її за статус національного П'ємонту.** Який, за прискіпливого погляду, виявився рожевим міражем, що остаточно розвіявся разом із помаранчевим туманом. Економічна війна мала своїм наслідком втрату робочих місць для мільйонів кваліфікованих робітників і перетворення краю в густо депресивну зону. Маса продуктивного населення виїхала на заробітки за кордон, що різко погіршило демографічну, соціальну та політичну ситуацію у лже-П'ємонті. Лже, бо власне П'ємонт (район Північної Італії) – вельми індустріальний.

Водночас у сенсі патріотичних інтенцій Галичина значною мірою деполітизувалася. **Себто маємо комбіноване падіння: економічне, політичне, демографічне, соціальне, моральне.** Помаранчеві кликуші відштовхнули й розчарували в політиці та державній справі, знову ж, нещадно вдарених самим життям мільйони громадян, хоча винні, звісно, не політика і не державність, і навіть не так недолюгі політики, як загальна громадська пасивність, неорганізованість, роз'єднаність, нерозуміння суті справ та вибору шляху.

Брак конструктивного національного структурування гальмує регіональна гордіня (мовляв, ми – найкращі) й примножує зовнішня деструкція, яка на системному рівні руйнує не тільки Український П'ємонт. Дійсність слід побачити і поцінувати в критичному дзеркалі минулого, гострому відчутті сучасного й максимально ясному передбаченні майбутнього.

Делегування та ефективність

Легко сказати! Як здобути і досягти? Перші новели всіх конституцій декларують, що вся повнота влади в державі належить народові. Сентенцію можна зрозуміти лише у світлі того, що народ – ніщо, а влада – все.

Річ у тім, що безпосередня реалізація влади народу можлива лише в екстремальних випадках: масові вияви непокорі, „народні” бунти, релігійні рухи. (Тільки не так звані революції, які звичайно інспіровані та профінансовані групою змовників, жертвою яких стає той же народ.)

Пригадаймо Львів кінця 1980 років, коли **стихийно ширилося й вибухало реальне народовладдя у діях патріотично найактивнішої частини населення.** Велелюдні мітинги, запальні віча, акції громадської непокорі і – відсічна реакція тодішнього режиму: цькування людей службовими собаками, масові побиття, часом навіть сторонніх осіб озвірілими („накачаними”?) спецзагонами, нічні судилища над учасниками заворушень, коли штампували – нехай і на кілька днів – вироки ув'язнення*. Але це квіточки, порівняно з відкритим кровопролиттям у Вільнюсі, Тбілісі, Баку тощо.

Цілісну картину тогочасного становища реконструювати складно, хоча б тому, що не все, задумане центральними властями, відбулося. У Львів таємно ввели головорізів армійського спецназу, які мали „мочити недобитих бандьор”, а після великого кровопускання в країні можна оголосити надзвичайний стан, запустити дещо заржавілий механізм репресій, „закрутити гайки”, повернути каральну систему „старих добрих часів”.

Не сталося. Криваві події в СРСР викликали дуже різку реакцію Західного світу, що могло обернутися рецидивом „холодної війни” та новим витком гонки озброєнь, чого „Імперія зла” вже „не потягнула б”. Були й внутрішні причини. У самому СРСР ситуація могла стати некерованою, компартія буквально розвалювалася, вирувала загальна криза довіри. Панувала ейфорія близької свободи і національно-державного визволення.

З іншого боку, властям годилося щось робити, оскільки „прамедленіє – смерті падобна”. Скажені голови з силових імперських верхів сподівалися спровокувати ефект падаючого доміно, завдяки чому можна досягнути ескалації насильства під виглядом вимушеного „наведення ладу”.

Конче потрібен перший поштовх, бажано у вигляді дозволу місцевої влади на застосування збройної сили проти непокірних. Це легалізувало б дії „скажених” і розкололо б галицький соціум на низи і верхи, які на той час, на щастя, були об'єднані нестримним духом свободи. Головою виконкому Львівської міськради був Богдан Котик, а обласну раду очолював В'ячеслав Чорновіл. Колись всесильним обкомом компартії, який виявився ніби статистом неунікних подій, керував вельми поміркований та інтелігентний Яків Погребняк (до речі, сват Івана Дзюби), який вже не влаштував своїх же червоних шулік. Чому його врешті й замінили В'ячеславом Секретарюком, готовим йти „да канца”. Аж сконала „Імперія зла” і червона банда нараз принишкла, аби врешті почати всіяко шкодити „незалежній”.

Якщо політична трансформація „зліва направо” В. Чорновола (за вельми драматичних обставин (суди, ув'язнення тощо) відбулася давно, то Б. Котик з комсомольсько-партійного номенклатурника

* Деякі „судді від КГБ” досі працюють в обласних судових інстанціях. Можна не сумніватися, що їхнє червоне нутро не змінилося.

* Плутос - бог багатства-наживи.

виріс у великого українського патріота ніби на очах у всіх. За його головування у міській владі відбулися якісні національно-демократичні зрушення. Над Ратушею замайорів синьо-жовтий прапор, бурхливо розвивалося громадське життя. Від імені Товариства української мови ім. Т. Шевченка Б. Котика висунули в депутати Верховної ради УССР, і він переміг на виборах. Це легітимізувало й надихало демократичний поступ.

Очевидно, не могло бути й мови, аби Котик чи Чорновіл санкціонували чи закрили очі на застосування заїжджих силовиків проти львів'ян. Мало того, наскільки ми поінформовані, дізнавшись про прибуття армійського спецназу, вони висловили рішучий протест і застереження владі вгору, повідомили українську діаспору, а та – громадськість та уряди своїх країн. Одне слово, ефект доміно відбувся, тільки у зворотньому напрямі. Так само таємно спецназ зі Львова прибрали.

Можна здогадуватися, чи тодішня влада зважала на уроки історії, навчена гірким досвідом НВЗ, зокрема українським рухом Опору середини ХХ століття. Мабуть. Кровопротиття становить точку неповернення.

Врешті вирішили: „Ми пайдем другим путем” і 19 серпня 1991 року вчинили спробу захопити владу у вигляді так званого ГКЧП. Б. Котик раптово помер буквально за кілька днів до цього. На той час він був „першим демократичним мером Львова”... у минулому. Його „зі'їли” свої ж. Поряд зі спонтанними патріотичними зрушеннями вже активно множилися й паскудиля урадемократична пошесть. **Дався взнаки брак політично-адміністративного досвіду та необоротність стихійного руху протестного потенціалу в свідому та ефективну державотворну діяльність.** Перебування при владі навіть на місцевому рівні в перехідний період від тотальної державної власності до роздержавлення та усіх форм дикого дерібану викликало скажені шкурні апетити та появу зграй хижих доморощених піраней. По мірі жирування, вони формувалися в більші клани, прикриті партійними брендами, й захоплювали все вищу владу. Є влада будувати і є влада руйнувати. Запанувала друга.

Національна-патріотична революція (визначення умовне) в Україні не відбулася. Як і „структурна реорганізація економіки”, про яку базікали демократичні пройдисвіти, як і демократична розбудова суспільства з ознаками розвинуто-громадянського, як і належне структурування національно-патріотичних сил. Натомість відбулася системна контрреволюція за лєнінським гаслом „грабуї награвоване”, з усе зростаючим поділом соціуму на дуже багатих і дуже бідних. Виявилось, що грабувати і будувати сильну Україну водночас неможливо. Паростки молоді демократії були розтопані табунами нових скоробагачів.

Не відбувся перехід від планової економіки до ринкової. Ту, яку маємо, є загалом монополістично-тіньювою і спекулятивно-грабіжницькою щодо населення і держави. Надзатратність економіки постсовецького типу є наслідком застарілих технологій та неймовірного енергоспоживання при виробленні переважно сировинної, а не кінцевої продукції. Подібне – у продовольчій сфері, захопленій великими посередниками-спекулянтами, які безкарно влаштовують масштабні афери (з олією, цукром, гречкою, хлібом і т. ін.), і все – коштом населення.

У планово-олігархічній країні грабіжницько-корупційного типу 50 сімей володіють більшою частиною ВВП, буквально жируючи. Це не винахідники, як Б. Гейтс, не промисловці, як родина Крупнів, не організатори світових мереж споживання на кшталт Макдональдса, а типові хижакі, які паразитують на головних сегментах еконо-

міки, що потрапили в їхню власність. Звідки скажені мільярди Р. Ахметова чи Д. Фірташа, які бурхливо зростають навіть в умовах економічної кризи? Національної буржуазії нема. Потужного середнього класу нема. Є перекинута піраміда, яка тримається на скорумпованих силових структурах, чисельніших за армію. Власний народ страшніший за зовнішнього ворога. Який, наголосимо, буквально заковтує Україну.

Фатальніший сценарій годі вигадати. Анархічно-руйнівні, хижо-привласнюючі, безвідповідально-маргінальні інстинкти пересічного українства, тим паче – неукраїнства і тим більше – фахових україножерів в масі своїй здолали національно-патріотичні інтенції, державну відповідальність та обов'язок перед минулим і майбутнім. В українців не знайшлося ефективного національного провладу, що лише поширило чергову руйну.

Частина галицького істеблішменту зїхала в Київ, що було б цілком виправдано, якби вона принесла із собою і розпалала в столиці „вогонь Прометей” – реального державотворення і виборювання національних інтересів. Навпаки, публічно почубилася, пересварилася, злиняла. Постать В. Чорновола, особливо в світлі його „планової” загибелі, більш ніж закономірно-трагічна. А що, після низки кризових метаморфоз та перманентних напіврозпадів, сталося з Рухом, який виявився нікчемним паралітиком у системі „Нашої України” на чолі з помаранчевим Президентом?! Хто зсередини наполював отрутою (амбіції, чвари, отаманство) цю організацію-партію, яка, в свою чергу, отруювала-відштовхувала патріотично налаштований загал? Чи не на світанку створення „Руху в підтримку перебудови”, коли процвітав усесильний КГБ, у нього заклали кадрову міну вповільненої дії, яка самоліквідувала „найпатріотичнішу” систему зсередини, в один із вирішальних для України моментів? Чи екшеф СБУ В. Наливайченко, очоливши „НУ”, взявся розмінувати й оживити майже бездиханне політичне тіло? Мінери ж помиляються тільки один раз. Як і національні політики?! Це „тушки” нічим не ризикують.

У подальшому ми прояснимо логічну прив'язку наших міркувань до нинішніх подій. Наразі ж ствердимо, що Україна-ПР по всіх параметрах-економіка, політика, армія, СБУ, мас-медіа тощо – перебуває під тотальним контролем російських спецслужб, причому у відверто активній фазі. З цього приводу ми вже писали, **що їхньою легальною виконавчою службою в Україні є владний режим ПР.** Тому наміри головної речниці ПР „засвітити” ще совєцьких агентів КГБ нагадує фарс самопіару. Може, щоб їх у той спосіб нагородити медалями „За заслуги”?

Бачили очі, що купували

В облаштованих демократичних суспільствах норму становить інститут делегування влади, що зрештою не заперечує прямого волевиявлення у формі маніфестації, страйків та інших акцій нагальної публічної дії. Управління – в селі, місті, області, державі – потребує системної фаховості і ще багатьох позитивних якостей, зокрема моральних. Влада має бути **ефективною**, що реалізує прямий зв'язок її делегування певній групі чи особі, **прозорю** в своїх намірах і діях – в інтересах більшості громадян – та **підконтрольною** для забезпечення зворотнього зв'язку між електоратом та владою. Плюс чіткий поділ гілок влади, кожна з яких діє у межах своїх повноважень згідно закону та громадянського сумління.

За великим рахунком у нас нема нічого. Діє сталінський принцип: не має значення,

як голосують, важливо, хто рахує голоси. Останні вибори президента супроводили значні фальсифікації на користь В. Януковича, особливо в Криму, що апіорі робить його особою нелегітимною. Але ця норма – для правової держави і розвинутого громадянського суспільства. У нас – ні того, ні того, тому й маємо, що маємо.

Відчуваючи свою нелегітимність, себто відсутність надійної опори в електораті України, **В. Янукович знаходить опору за її межами, здаючи Росії державні інтереси України, та всіляко посилюючи в ній адміністративно-силовий блок, з усіма супутніми формами тиску на суспільство, інститути управління, владу.** Останнє сенсаційне повідомлення на сайті „Української правди” про те, що особисту охорону В. Януковича очолює громадянин Росії вражає, але все закономірно. **Над гарантом української державності поставлено „смотрящим” безумовно служилого російських спецслужб, що має демонструвати, хто є хто.** Нічого нового. За місцевими князьками у Золотій орді наглядати баскаки, які й вершили всю реальну політику, визначаючи, кому і як жити. Чи коли і як умерти.

Плазування В. Януковича перед Москвою, в свою чергу, дозволило їй з усією пропагандистською потужністю „абруштіса” на бацька-Лукашенку, що нагадує дресованого ведмеда, який нараз „заартачілса” пританцьовувати під московську дудку. Розібрався, по чому фунт лиха московських щедрот? Бацька ще той сатрап? У Білорусі зникають журналісти і державні особи? Там діють ескадрони смерті? А хто знищив Чечню? Хто криваво безчинствує на Кавказі? Хто вбиває неугодних в Англії, Арабських еміратах і т. ін.? Усе це Україна вже проходила. Чи нам остаточно відбили історичну пам'ять? Чи знову задурять мізки „віковичною дружбою”?

Проблематично здобувши президентство, В. Янукович та його команда фактично підім'яли під себе всі гілки влади, узурпуючи її всупереч чинного законодавства (та ж справа „тушок”) і змінюючи його під себе. Оскільки маніпульований Конституційний суд визнав незаконною конституційну реформу 2004 року про перехід від президентської до парламентсько-президентської форми правління, а всі нині діючі владні структури, включно з депутатським корпусом ВРУ та президентом, обиралися в правовій системі скасованої реформи, всі вони де-факто нелегітимні. **Повинні відбуватися нові вибори на всіх рівнях, бо, виявляється, останні роки країна жила „неправильно”. Це стосується і законів, ухвалених після 2004 року.** Оскільки ж судові рішення не мають зворотньої дії, механічно повернутися до норм Конституції 1996 року – неправомірно. Вона перестала діяти 2004 року, і тому її нові-старі положення слід ухвалювати вже новим складом ВРУ. Так каже юридична логіка. Звісно, коли закон – що дишло, КС – кишеньковий (і не наділений правом законотворчої діяльності), всі прикуплені грають у піддавки „самодержцеві”, а потоптаний народ мовчить, дошукатися фундаментальних засад державотворення в конструкціях самої влади та, даруйте за тавтологію, **законності законів** – безнадійно. Гра в одні ворота! ВРУ – профанація. КМУ – фікція, додаток до служби президента, який є все. Маємо квазідержаву. Очевидно, її будуть перелицьовувати під кожного нового гаранта, і сталим залишиться лише інститут московських баскаків. Оскільки Захід намертво схоплений російськими енергоносіями та глобалізмом геополітики, він прийматиме будь-які правила гри Москви щодо України. Колами ходить історія, колами!

Владу ж не для того узурпують (офіційно це іменують „зміцненням виконавської вертикалі”), не для того в тіло молоді української державності вкочують осиновий кіл монолітно-підросійської ПР з її символічним двоколом (для московського

триколу бракує червоної барви), не для того фальшували президентські вибори й з подачі КС вчиняли „тушкову” вакханалію у ВРУ, не для того Росії здали Крим та гнуть під неї економіку України, аби ту владу віддати. Це ж скільки часу, коштів, явних і таємних зусиль Москва вклала в „проект Янукович”, у руйнування патріотично налаштованої України, у розбудову „п'ятих колон”, у створення ворожих для українства анклавів у Криму, Донеччині, Луганщині тощо, у підготовку до розчленування України та в її колоніальну залежність, у подолання триклятого українського „сепаратизму”! Як вчить „Путін” РПЦ: Росія, Беларусь, Україна – це все „єдина Русь”. Дивно, що без Казахстану.

Очевидно, вибори у місцеві органи влади будуть використані ПР для ще глибшого вбивання осинового колу найперше в Український П'ємонт та в його столицю. Не дарма, виборчий штаб регіоналів на Львівщині очолив її губернатор В. Горбаль. Ключове ж питання, кому дістанеться посада міського голови Львова.

Екскурс неунікальний. Оскільки зажерливість та боротьба за сферу впливу зашкалювали, склалося так, що стало існує суперництво між міським головою та міським депутатським корпусом і водночас – між міським головою та обласною владою, знову ж, в іпостасі конкурентних сторін, представницької та виконавчої влади, де остання – сильніша. На те, що депутати облради висловилися проти В. Горбала, він, даруйте, „клав”.

Але й депутати, і то – всіх рівнів, кладуть і вже – без лапок. Якби перебування при владі не було високоприбутковою справою, якби там не процвітав чорний ринок платних послуг у вигляді голосування за ті чи інші рішення (чи їх блокування), ми, бідолашні, взагалі могли б залишитися без депутатської влади. Любити ближнього достатньо заочно. Кому ж потрібні зайві клопоти! Інша річ, щедро оплачені. Не всі депутати такі? Є дуже скромні винятки. Погоди вони не роблять. Нічого не вдієш. Депутатський корпус є концентрованим виявом загального стану суспільства. До певної міри. Та загалом – це рай для корупціонерів та діляг. Ця влада – виклик народові й заперечення народовладдя по суті.

Передвиборні заклики до виборців голосувати не гречкою, а головами – не діють. Особливо, коли в головах – полова, в душі – продажність, а в кишнях – порожньо. Вражаюче, але в „патріотичній” Західній Україні на останніх президентських виборах на користь лідера ПР за 100-150 грн на особу продала свої голоси доволі значна кількість здеморалізованого плебсу. І ціннічно похвалася „заробітком”. Цікаво, в яку реальну суму влетіла ПР президентська компанія і хто проплатив її лев'ячу частку. Богу дякувати, рубль вільно міняють на гривні. Гроші не пахнуть. Це називається „гвінвяне” народовладдя. Повсемісне вміння голосувати не за тих, а потім на них нарікати (не на себе ж!), рівнозначне шкодити самим собі.

Однозначних оцінок нема, але, видається, після патріотичного піднесення міської влади доби Б. Котика наспіло стрімке сповзання вниз. Безбарвне головування В. Шпідера, що виринув із затінку Б. Котика, змінила подвійна каденція В. Куйбіди. Закривалися промислові підприємства, робітники опинялися на вулиці, зростали соціальні проблеми. Міська влада залишалася ніби збоку: мовляв, промислові об'єкти напряму підпорядковані галузевим міністерствам, а ті – в системі Кабміну. Нехай там і сушать собі мізки. Підприємства ж розграбовували, розчленовували і штучно доводили до банкрутства, аби за безцінь купити їх спритними очільниками виробництва, оминаючи трудові колективи. Їхні акції ставали порожніми папірцями й зашево скуповувалися на вторинних ринках.

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 128,88 м²
Загальна площа – 156,31 м²
Мінімальні розміри ділянки – 17,14 x 25,35 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

